

Proloog

Dertien ben ik, in volle puberteit, en ik onderga een metamorfose. Niet alleen mentaal maar ook lichamelijk voel ik mezelf ‘in beweging’. Het eerste wat me opvalt is mijn stem. Tijdens het reciteren van de Koran bereik ik niet meer dezelfde toonhoogte als voorheen. Tegelijk produceer ik klanken die ik nooit eerder voortbracht. Een heel spannende periode. Ik trek me naar goede gewoonte terug in mijn leeshoek en probeer tijdens mijn Koranmemorisatie te experimenteren met mijn stem.

Hicham wandelt sporadisch mijn kamer binnen en in mijn periferie zie ik hem instemmend meeluisteren. Van al mijn oudere broers tref ik Hicham het vaakst aan in ons ouderlijk huis. Zelf is Hicham niet even intensief bezig met zijn geloof, maar zijn waardering voor het praktiseren ervan staat buiten kijf.

Naarmate ik ouder word begin ik me ook bezig te houden met existentiële vragen.

‘Ik ben als moslim geboren, maar zijn al mijn vragen eigenlijk beantwoord? Waarom ben ik eigenlijk moslim?’

Mijn ouders verwijzen me door naar de profetische verhalen. ‘Dat zijn mensen die veel hebben meegemaakt en ermee wisten om te gaan’, geven mijn ouders aan.

Ik geef gevolg aan hun advies en begin aan een verkenning van de profetische verhalen. Hicham blijkt er

veel over te weten. Ik ga bij hem te rade. Het verhaal dat me meteen inspireert is dat van de profeet Yusuf (Jozef). Op school heb ik al eens de tekenfilm *Jozef de dromenkoning* gezien, maar in het licht van de Koran krijg ik al snel nieuwe inzichten. Wat me aanspreekt, is de volledigheid van het verhaal. Het draait om de relatie tussen (broeder)liefde en haat, tussen rijkdom en armoede en tussen oprechtheid en leugens. De profeet Yusuf wordt geconfronteerd met afgunst en verleiding, maar door het geduld en geloof dat hij in God blijft koesteren, verandert zijn situatie in positieve zin. Hij klimt stelselmatig uit het dal en bereikt uiteindelijk de top.

Wat een prachtig verhaal! ‘Geen wonder dat dit verhaal door vele geleerden wordt beschreven als het mooiste verhaal’, voegt Hicham er nog aan toe. Om zijn woorden te ondersteunen haalt hij de eerste verzen aan van hoofdstuk ‘Yusuf’: ‘Wij vertellen jou (o Mohammed) de beste verhalen.’

Ik herinner me de dagen waarop ik als jonge knaap met Hicham naar het vrijdaggebed ga en bij aankomst vol spanning afwacht of de imam het verhaal van de profeet Yusuf zal aanhalen.

Thuis aangekomen trek ik me terug in mijn kamer en reciteer het aanbevolen hoofdstuk De Grot. Mijn recitatie stijl verbetert en de regels van de *Tajweed* (regels van de kunst) hebben voor mij geen geheimen meer.

Op verschillende familiebijeenkomsten zal Hicham zijn waardering uiten en mij aanmanen om bij gebedstijd vooraan het gebed te leiden. De complimenten hebben een dubbel effect. Enerzijds ben ik fier op mezelf en anderzijds verplicht ik me om mijn intentie te blijven zuiveren en te hernieuwen.

Ook buitenshuis zal Hicham me meermaals vragen om in het bijzijn van zijn vrienden het gebed te leiden. Na het gebed zie ik hem over mij pochen bij zijn vrienden. Tijdens de ramadan vraagt hij me om het ochtendgebed te leiden voor hem en zijn nieuwe vrienden. Ik kies ervoor om de laatste verzen uit hoofdstuk Yusuf te reciteren. Wanneer ik klaar ben met het gebed, spreekt Hicham mij aan en zegt hij: ‘Reciteer volgende keer liever enkele verzen die te maken hebben met strijden.’

Ik weet op dat moment niet wat zeggen en wend mijn hoofd richting de schoenenkast. In mijn hoofd krioelt het van de vragen. De scènes waarop Hicham mij vol passie het verhaal van de profeet Yusuf aanleert, haal ik me voor de geest.

‘Betekent dit niets meer voor hem? Is de Koran nu een menu geworden waar je naar eigen smaaklust het ene vers met het andere afweegt?’

Mijn gepieker houdt niet op en ik besluit mijn vragen dan maar van me af te schrijven. Zoals vaak in dergelijke omstandigheden neem ik mijn toevlucht tot de pen. Ik schrijf een lange Facebookpost waarin ik me

afzet tegen de *cut and paste islam*, waarbij voor sommigen het bestaansrecht van Koranverzen afhangt van de eigen voorkeur.

Bevredigende antwoorden op dit bizar fenomeen blijven uit. In het verhaal van Yusuf vinden we de nodige troost. Meer bepaald het vers waarin Ya'qub (Jakob), de vader van Yusuf, te horen krijgt dat zijn allerliefste zoon verslonden werd door de wolf en zei: 'Dus er rest mij niets anders dan het mooie geduld.'

Het is net ons geduld dat door Hichams levenswandel op de proef wordt gesteld. Wanneer wij, de ouders, broers en zussen, ons als familie doorheen dit proces moeten loodsen. Wanneer wij geconfronteerd worden met de onaangename realiteit. En bovenal, wanneer wij Hicham uiteindelijk voorgoed aan de klauwen van IS verliezen.